

◆ İsmail Özalp Kutlu

Hüzün Kıyılarında

Ne yıldızlar düştü ne gök kapandı
Ben kendi gönlümün zindanındayım
Düşerken kaç yılın cemresi yandı
Yitirdi şavkını mehtabım, ayım
Ben kendi gönlümün zindanındayım

Kim kaçar gecenin karanlığına
Hangi limanlara sığınır düşler
Görünür perdede bir anlığına
Küskün akşamlarda kahpe gülüşler
Hangi limanlara sığınır düşler

Bin asır gelmesen bile beklerim
Gam mı taşıdığın yük ey kervancı
Asılı kirpikten iner göklerim
Gözlerim hasrettir, yüreğim sancı
Gam mı taşıdığın yük ey kervancı

Bir deli rüzgâr ki gelip her akşam
Esmesin diyorsan bırak esmesin
Kaderin yazgısı var ise ne gam
Ruhumun ölmeyi gözü kesmesin
Esmesin diyorsan bırak esmesin

Siz, ey sakinleri suskun diyarın
Acımın gözü pek, kanı sıcaktır
Umudum var, bugün ve belki yarın
Buzdan yürekleri ısıtacaktır
Acımın gözü pek, kanı sıcaktır

Günah ten karartır, kime çağrısı
Ben kendi varımdan arınıyorum
Varlıktan geçmeden bitmez ağrısı
Ölmeden ölüme sarınıyorum
Ben kendi varımdan arınıyorum

